

Колорадският бръмбар разказва в картини

Всички се бяха събрали на тревата в двора. Колорадският бръмбар дойде в уречения час. Разпъна триножника, хвана в лявата си ръка палитрата и „шарените клечки“, а с четката в дясната ръка с лек финес нарисова дърво с кафяви клони. После каза:

-Така изглеждат дърветата през зимата.

-Без листа? – ококори се гъсеницата. - Значи, ако изляза навън през зимата, ще остана гладна.

Художникът пак така с лекота нарисова розови цветчета по клоните и рече:

-Така изглеждат цветовете на прасковата през пролетта. Черешите и вишните цъфтят в бяло, а дрянът - в жълто.

След това нарисова бледозелени мънички листенца по клонките. До тях - големи тъмнозелени. И... Короната на дървото заприлича на зелена къделя.

Румен Димитров

-Ай-ай, пак чудо невиждано! – не скри учудването си Седмата точица.

А художникът вече рисуваше червени сочноузрели праскови.

-Опитвала съм ги! – възкликна пчелата Медовина. – Много са вкусни!

След това Колорадският бръмбар обагри дървото с жълти, червени и светлокафяви листа. И всички разбраха, че това е есента. Отмести настрани статива и попита:

-Сега разбрахте ли как на кафяви клони се появиха розови цветчета, след това зелени листа, как узряха прасковите и най-накрая жълто-златната корона?

-Разбрах ме, всичко разбрахме. – отвърна щастлива калинката.

В това време Златноелечко вече бе подхванал с лъка си мелодията на „Годишните времена“* от Вивалди.

Този ден всички в двора разбраха как с настъпването на сезоните се променя дървото.

*„Годишните времена“ – четири музикални произведения за струнен оркестър с имената на сезоните. Композитор е Вивалди.

